

И гледамъ страхъ и ужасъ: жени, дѣца изклани,
Юнацитѣ въ гроба, дѣвойкитѣ въвъ плѣнъ,
И тамо въ небесата, катъ символъ на страдане,
Бѣсилото, дѣ Левски виси въвъ кръвъ облѣнъ!

VI.

Уви! Но тазъ кръвъ буйна пролѣна за народа,
Тя трѣбваше да рукне изъ нашитѣ гърди,
Защото ние ищемъ не робство, а свобода,
Защото ищемъ края на нашитѣ бѣди!

Да, трѣбваше да рукне — на нази да улекне
Отъ толкозъ мъсть и жалби, отрова, ядъ и срамъ;
Тѣй катъ въздуха рука отъ пѣри катъ натегне, —
И пакъ ще да се лѣй тя докжтъ не свѣтне намъ!

Защото трѣбва вече да счупимъ тѣзъ окови,
И чашата послѣдна съ търпене да изпиймъ
За красната свобода да бждеме готови, —
Срама си ние трѣбва съ кръвта си да омиймъ!

Защото тя пониква изъ кървави долини,
Че слънцето на изтокъ изтича изъ огънь;
Елада бѣ пустиня, Сърбия — развалини,
Когато се изпълни най-златниятъ имъ сънь.

И ний ще се избавимъ отъ тозъ тиранъ ужасни,
Защото сме убити отъ страшната сждба!
Защото ний сме млади и буйни и нещастни,
И гладни за свобода и силни за борба!

Да! Ний ще се избавимъ отъ тѣзъ вериги гадни!
Защото въ насъ идея нѣбесна зе да грѣй;
Защото въвъ души ни духътъ се крие ядни
На тие що умрѣха България да живѣй!*

* И. Вазовъ — „Бунтътъ“ въ „Тѣгитѣ на България“.